

מ"ח 6314/16 - ווליד עטאללה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 6314/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

המבקש: ווליד עטאללה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד שלומי בלומנפלד

בשם המשיבה: עו"ד ג'ואי אש

החלטה

א. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן חוק בתי המשפט). המבקש הורשע ביום 13.1.16 בבית המשפט לתעבורה בעכו בפל"א 1112-01-16 (השופט א' קאופמן), על יסוד הודאתו בהסדר טיעון, בעבירות של נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970 (להלן פקודת הביטוח); נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן פקודת התעבורה); ונהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה. בד בבד עם בקשה זו הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע העונש, אותו צפוי היה המבקש לרצות החל מיום 24.8.16. בהחלטה מיום 18.8.16 נעתרתי לבקשה, ועוכב ביצוע העונש עד למתן החלטה בבקשה למשפט החוזר.

רקע והליכים קודמים

ב. על פי האמור בכתב האישום, ביום 5.1.16 בשעה 13:30 לערך, נהג המבקש ברכב פרטי מסוג יונדאי (להלן הרכב) ממקום עבודתו במגרש מכוניות אל עבר ביתו. בהגיעו, נעצר על ידי שוטרים שעקבו אחריו. נאמר, כי באותה עת נהג המבקש בעודו פסול מנהיגה, עקב תוצאות הליך תעבורה קודם בעניינו בתיק 351-01-13 (להלן התיק הקודם) מיום 23.3.15; ללא תעודת ביטוח בת תוקף לשימוש ברכב; תוך שרשיון הרכב פקע בתאריך 26.12.15; ולאחר שרשיון הנהיגה שלו פקע ב-15.10.98. כתב האישום מנה את העבירות הבאות: נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת הביטוח; נהיגה ללא רשיון בתוקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רשיון רכב לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה; ונהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה. יצוין, כי המבקש כבר הודה בביצוע של שלוש עבירות אלה בתיק הקודם, תוך חתימה על הסדר טיעון, ובהתאם נגזר דינו לשישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; תשלום קנס על סך 5,000 ₪; ופסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 14 חודשים.

ג. בדיון מיום 10.1.16 בבית המשפט לתעבורה בעכו, כפר המבקש בעובדות כתב האישום, ועקב כך נקבע התיק להוכחות. עוד צוין המבקש לפרוטוקול, כי בזמן האירוע נשוא כתב האישום שהה בביתו, וכלל לא נהג ברכב. בדיון מיום 13.1.16 הודיע המבקש, בעקבות הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, כי הוא חוזר בו מן הכפירה והודה בעובדות כתב האישום. בעקבות זאת הרשיע אותו בית המשפט בעבירות המיוחסות לו. באותו יום נשמעו הטיעונים לעונש, שבמסגרתם הציגה המשיבה את תכניו של הסדר הטיעון אשר נחתם בין הצדדים, לפיו יוטלו על המבקש 8 חודשי מאסר, תוך הפקעת עבודות השירות שהושתו בהליכי התיק הקודם; יופעל המאסר המותנה מן התיק הקודם, באופן חופף; יושת מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים; תופעל ההתחייבות בסך 3,000 ₪ עליה חתם הנאשם בתיק הקודם; ותיקבע התחייבות חדשה בסך 10,000 ₪ למשך שנתיים. לאחר הצגת הדברים אישר בא כוח המבקש, עו"ד אבו חרפה, את הסכמת מרשו לאמץ את הסדר הטיעון. בית המשפט גזר את הדין בהתאם למוסכם בין הצדדים; וכן פסל את המבקש מקבלת רשיון נהיגה או מהחזקתו לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך 3 שנים.

ד. על פסק דין זה עירער המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 59324-02-16. בנימוקי הערעור נטען, כי יש לאפשר למבקש לחזור בו מהודאתו, נוכח רצונו להוכיח את חפותו. לשיטתו, עו"ד אבו חרפה לא הסביר לו כראוי את משמעות הודאתו בעובדות כתב האישום, ובכך הביאו לוותר על טענת חפותו שהוצגה בפני בית המשפט לתעבורה בדיון מ-10.1.16. עוד נטען לקיומו של קו הגנה המקיים סיכוי של ממש להביא לזיכוי. נוכח נסיבות אלה, גרס המבקש כי ראוי לאפשר לו לחזור בו מן ההודאה, חרף העיתוי המאוחר של הבקשה בשלב הערעור. בדיון הוסיף בא כוחו החדש של המבקש, עו"ד כרמל, שהחליף את עורך הדין אשר ייצג בבית המשפט לתעבורה, כי היה בידי עו"ד אבו חרפה סרטון וידאו ממצלמות האבטחה הממוקמות בסמוך לבית המבקש, אשר ממנו ניתן ללמוד כי קשר העין בין השוטרים למבקש ניתק למשך יותר מ-2 דקות במועד האירוע נשוא כתב האישום. לפיכך, סבר עו"ד כרמל כי חקירה נגדית של השוטרים יכולה היתה להביא לזיכוי של המבקש. כן, מסר עורך הדין כי במהלך שיחה טלפונית עם עו"ד אבו חרפה, אישר הלה שלא הוצגו למבקש הסברים מספקים עובר להצגת הסדר הטיעון בפני בית המשפט; וכן כי הדיון בו הוצג ההסדר היה מהיר, ונערך לאחר שבילה המבקש לילה ללא שינה בבית המעצר. המשיבה הביעה עמדתה, כי יש לדחות את הערעור, תוך שהדפה את טענות המבקש בדבר הפגמים שנפלו לכאורה בהתנהלות המשטרה. עוד נטען, כי אין להלום את טענת המבקש לפיה שהה בביתו בעת האירוע, שכן זו אינה נתמכת בראיות כלשהן. בנוסף, גרסה המשיבה כי אין בסיס לטענת הכשל בייצוג; ומכל מקום, לא הוכח שתוצאות המשפט היו משתנות אף אילו ניתן היה לקבלה.

ה. בפסק דין מיום 7.6.16 דחה בית המשפט המחוזי (השופטת ר' בש) את הערעור. נקבע, כי במקרה דנא לא התעורר חשש ממשי שהמבקש הודה במיוחס לו שלא מרצונו החופשי, או תוך שאינו מבין את משמעות הודאתו, כנדרש לשם הענקת הרשות לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן חוק סדר הדין הפלילי). הודגש, כי הדברים נכוחים ביתר שאת ככל שמוגשת הבקשה בשלב מאוחר של ההליך, ובודאי כאשר המדובר בשלב הערעור. ראשית, הוטעם כי טענת הכשל בייצוג לא נתמכה בתגובתו של עו"ד אבו חרפה, אלא רק בעדות עו"ד כרמל לפיה שוחח עמו בטלפון. הטענה נדחתה גם לגופו של עניין, הואיל והמבקש עצמו הוא שהודה בפני בית המשפט; וזאת, לאחר שנכח בדיונים בהם מסרו באי כוח הצדדים על דבר גיבושו של הסדר הטיעון. שנית, התייחס בית המשפט לעובדה שלחובת המבקש הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, כך שאין ההליך הפלילי זר לו, דבר המצביע אף הוא על כך שההודאה ניתנה מרצון. שלישית, נקבע כי מקום בו נדחתה הטענה לכשל בייצוג, אין לאפשר חזרה מן ההודאה אך מהטעם שבידי ההגנה ראיות אשר לשיטתה יתכן כי היו משנות את תוצאות המשפט אילו נערך דיון הוכחות. כתוצאה מכך, הותר על כנו העונש שנפסק בבית המשפט לתעבורה, והוחלט כי על המבקש להתייצב לריצוי מאסרו ביום 3.7.16.

ו. ביום 23.6.16 הגיש המבקש לבית משפט זה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (רע"פ 5041/16 עטאללה נ' מדינת ישראל; השופט א' שהם), ביחד עם בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, שנתקבלה באותו יום. נטען, כי הבקשה מעלה אותה שאלה משפטית אשר נדונה ברע"פ 1255/16 חביש נ' מדינת ישראל (16.6.2016) (להלן עניין חביש) - מה דינה של בקשה לחזרה מהודאה שניתנה במסגרת הסדר טיעון כאשר נערך בניגוד לאמור בהנחיות פרקליט המדינה - ולכן מן הדין להיעתר לה. המבקש טען כי הרשעתו על בסיס הסדר הטיעון לוקה בפגמים, כיון שהודאתו ניתנה עובר להצגת עיקרי ההסדר, וזאת מבלי שתכנון הוסבר לו כיאות על ידי בא כוחו. בהחלטה מיום 2.8.16 נדחתה הבקשה, בנימוק כי אין היא עומדת באמות המידה המצדיקות מתן רשות ערעור בגלגול שלישי. יתר על כן נקבע, כי אין לקבל את הבקשה גם לגופו של עניין. הובהר, כי בעניין חביש לא נקבעה הלכה לפיה יש לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו כל אימת שנמצא פגם בעריכת הסדר הטיעון, אלא כי יש לבחון כל מקרה על רקע נסיבותיו הפרטניות. בהמשך לכך נקבע, כי להבדיל מעניין חביש, שם היה זה הסניגור אשר הודה בשם הנאשם, אין המקרה דנא, בו הודה המבקש בעצמו ואף נכח בעת שהוצג הסדר הטיעון בפני בית המשפט, מצדיק את ביטול הרשעתו של המבקש והשבת הדין לבית המשפט לתעבורה. לבסוף נקבע, כי על המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 24.8.16 (כאמור, בהליך הנוכחי ניתן עיכוב ביצוע).

טענות המבקש

ז. הבקשה מבוססת על שתי עילות: טענה לקיומה של ראיה חדשה אשר יש בכוחה לשנות את תוצאות המשפט, לפי סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט; וחשש כי נגרם לנידון עיוות דין, לפי סעיף 31(א)(4) לחוק זה. בנוגע לעילה הראשונה, טוען המבקש לקיומה של ראיה חדשה, בדמות תצהיר מאת אחיו, עומרי עטאללה (להלן עומרי), מיום 13.8.16. על פי התצהיר שצורף לבקשה, היה זה עומרי - ולא המבקש - אשר נהג ברכב ביום 5.1.16, טרם נעצר המבקש בביתו. בתצהיר פורט, כי שני האחים עובדים יחדיו במגרש המכוניות, מתגוררים באותו בית והם בעלי מראה חיצוני דומה. על פי האמור, לאחר שהמבקש סיפר לאחיו כי נדחתה בקשת רשות הערעור בעניינו, חש עומרי כי "אין בררה", ועליו להתוודות כי הוא למעשה נהג ברכב. עוד נאמר, כי השתתה במסירת גרסתו, שכן הוזנה על ידי שוטר מספר חודשים עובר לאירוע נשוא כתב האישום, עקב נהיגה ברכב אחר שתוקף רשיונו פקע, ולכן חשש מהילכדות בשל ביצוע אותה עבירה בשנית. בנוסף נמסר, כי עד למועד דחייתה של בקשת רשות הערעור, האמין עומרי בתום לב כי דבר חפותו של המבקש יתברר בהליכים המשפטיים, גם מבלי שהוא עצמו יאלץ להעיד. לשיטת המבקש, התצהיר מהוה ראיה בעלת משקל מכריע, אשר יש בכוחה לשנות את תוצאות המשפט שנערך בעניינו. לדידו, ראיה זו מחזקת את גרסתו כי שהה בביתו ולא נהג.

ברכב, ואף משתלבת עם אמירתו בחקירה המשטרתית לפיה יתכן שאחיו הוא זה שנהג.

ח. אשר לעילה השניה, טוען המבקש כי נגרם לו עיוות דין נוכח הרשעתו בבית המשפט לתעבורה על יסוד ההודאה במסגרת הסדר הטיעון. המבקש סומך ידיו על אמרת בית המשפט ברע"פ 5041/16 בעניינו, לפיה "יש להצר על כך שהסדר הטיעון הוצג בבית המשפט לתעבורה רק לאחר הרשעתו של המבקש" (פסקה 7), אשר ממנה ניתן לדידו להסיק על הכרה מצד בית משפט זה בקיומו של פגם דיוני שנפל בהליך. לשיטתו של המבקש, צירופה של הראיה החדשה מהוה טעם נוסף שבגיניו יש לאפשר לו לחזור בו מן ההודאה ולערוך משפט חוזר בעניינו.

תגובת המשיבה

ט. עמדת המשיבה היא כי הבקשה אינה מבססת עילה לקיומו של משפט חוזר. לטענתה, רמת המהימנות של התצהיר נמוכה, ועל כן יש להעדיף את גרסת המשטרה הנתמכת בדו"חות פעולה מפורטים. לשיטתה, אין התצהיר מהוה ראיה חדשה, בהעדר הסברים מספקים באשר ל"כבישת" הודאתו של עומרי. הואיל והאחים גרים ועובדים יחד, קשה להלום את הטענה לפיה החליט להתוודות רק עכשיו, כאשר בודאי היה מודע להשתלשלות ההליכים בעניינו של המבקש, וידע על העונש שהושת עליו כבר בינואר 2016. עוד נטען, כי האמור בתצהיר אינו מתיישב עם הראיות הקיימות בתיק. ראשית, עיון בחומר החקירה מצביע לדידה של המשיבה על קיומו של מידע מודיעיני לפיו המבקש המשיך לנהוג חרף פסילת רשיונו, דבר שעל בסיסו התבצע המעקב המשטירתי אחריו. שנית, מפנה המשיבה אל דו"חות הפעולה של המשטרה. דו"חות אלה מעידים לשיטתה על כך שלא נותק קשר העין בין השוטרים למבקש; וזאת, בניגוד לטענתו בערעור לבית המשפט המחוזי. שלישית, המשיבה מצביעה על תיעוד תגובת המבקש למעצרו ("אני לא נהגתי") - עוד בטרם נאמרה לו הסיבה שבגינה נעצר - וזאת יש לשיטתה לזקוף לחובתו. בסיכום התגובה הודגש, כי לדעת המשיבה אין הבקשה למשפט חוזר מגלה עילה, אלא מהוה נסיון נוסף מצד המבקש לשנות את תוצאות ההליך בבית המשפט לתעבורה, שלא נפל בו פגם דיוני. בתוך כך הוטעם, כי אין לפרש את דבריו של בית משפט זה ברע"פ 5041/16 (ראו פסקה ו' למעלה) כקביעה לפיה קיים פגם בהליך.

י. בד בבד עם תגובת המשיבה, עתר המבקש לאפשר לו להציג בפני בית המשפט זה חומרי חקירה מעניין חביש, לאחר פנייתו אל בית משפט השלום לתעבורה בעכו אשר הרשיע אותו בפל"א 7450-08-15 (19.5.15). בית המשפט לתעבורה קבע כי הבקשה, שהוגשה מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, תידון ב-10.10.16. בתגובתה לבקשה זו, הביעה המשיבה עמדתה כי אין להיעתר לה; העובדה שבית המשפט לתעבורה נאות לדון בבקשת העיון - אשר אינה נוגעת במישרין לעניינו של המבקש - אינה רלבנטית, כך נאמר, לבקשת המשפט החוזר.

דיון והכרעה

יא. לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, הגעתי למסקנה כי אין בידי להיעתר לבקשה. כפי שהודגש פעמים רבות, בבסיסו של מוסד המשפט החוזר המעוגן בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט עומדת השאיפה לאזן בין ערך חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, מזה, לבין עקרון סופיות הדין והבטחת ודאות משפטית, מזה (ראו למשל מ"ח 226/16 זלום נ' מדינת ישראל (29.6.16) (להלן עניין זלום)). איזון זה הוא המעניק למשפט החוזר את ייחודו המשפטי, ומבחין אותו מהליכי הערעור ה"רגילים" על פסקי הדין של הערכאות

הדין (מ"ח 4384/15 בר יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה י"ח (2015)). נקודת המוצא לדיון בבקשה למשפט חוזר היא כי פסק הדין נשוא הבקשה בדין יסודו (מ"ח 4057/02 סובחי נ' מדינת ישראל (2002)), ועל כן תחם אותו המחוקק לארבע עילות, אשר נדרש כי תתקיימנה במובהק. היתר לקיומו של משפט חוזר ניתן איפוא במשורה, בבחינת החריג ולא הכללי; אין לקיים משפט חוזר אך משום שהנידון מתקשה להשלים עם הרשעתו (מ"ח 5639/12 פלוגי נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (2013)).

יב. הבקשה דנא מושתתת, כאמור, על שתי עילות. הראשונה, לפי סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, עניינה קיומן של עובדות או ראיות העשויות, לבדן או ביחד עם החומר הקיים, לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש; השנייה, היא העילה שבסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, ועניינה חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין. חוששני כי המבקש לא הצליח להניח תשתית ראייתית ממשית להוכחת קיומה של אף לא אחת מן העילות. ער אני לכתיבה האקדמית המכובדת הנדרשת להרשעות שווא, כמו ספרו המענין של פרופ' ב' סנג'ור (2016) Safety from False Convictions; וראו שם בין השאר עמוד 157 ואילך; עמוד 181 ואילך, ועוד; אך איני סבור לאחר העיון כי ענייננו נופל בגדרים אלה, וגם כמובן לא בתחום הקרוב אך שונה של מחקרו של ד"ר איתן לבונטין חזקת הבעלות בעבירות תעבורה: כיצד מרשיעים חפים מפשע, פוטרים אשמים ומעודדים עבריינות (אוגוסט 2016).

יג. אשר לעילה הראשונה, הלכה ידועה היא כי נטל כבד מוטל על אדם המבקש משפט חוזר בעניינו מחמת קיומה של ראיה חדשה העשויה לשנות את תוצאות המשפט לטובתו (מ"ח 4191/11 אגבאריה נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (2012)). דברים אלה מתבקשים על פי השכל הישר:

"בנקיטת הלשון 'עובדה חדשה' או 'ראיה חדשה' לא נתכוון המחוקק לכל טענה אשר בעצם השמעתה הופכת כביכול לראיה חדשה אלא הכוונה לעובדה או לראיה אשר יש בה אמינות לכאורית. הרי מדובר על הליך שיפוטי שנסתיים כבר ואשר ההכרעה בו מעוגנת במערכת ראיות שהיתה אמינה בעיני בתי המשפט בפניהם היא נפרשה. כאשר מבקשים לחדש את הדיון מראשיתו לא די בהשגה על התוצאה או בהעלאת טענה המצביעה על אפשרות קיומה של מערכת עובדות חילופית. אין גם להסתפק בכך שמי שמעורב בעניין מעלה תיזה עובדתית חדשה; צריך להיות בהקשר או בנסיבות דבר כלשהו, המעניק לעובדות או לראיות החדשות בהן מדבר סעיף 31(א)(2) אמינות לכאורית המצדיקה שקילתן מחדש ליד מערכת הראיות הקודמת. הוזה אומר, מי שמחליט על המשפט החוזר איננו פועל פעולה אוטומטית המעוגנת אך ורק בקיומה או העלאתה של טענה עובדתית אלא עליו גם לבחון אם העובדה או הראיה כאמור בסעיף 31(א)(2) שוקלות דיון, על מנת להצדיק ביטולו של הליך שנסתיים כדי להחזיר את הגלגל אחורה" (מ"ח 6/84 מאמא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 498, 500-501 (1984); מפי הנשיא מ' שמגר).

נדרש איפוא "קלף מנצח", קרי - ראיה מובהקת דיה, לצורך פתיחה מחדש של תיק אשר נבחן בפני שתיים או שלוש ערכאות (עניין זלום, פסקה ט"ו). דברים נכוחים אלה מושמעים, כי בחינת הבקשה למשפט חוזר כוללת את שאלת האמינות לכאורה של הראיה החדשה ומשקלה האפשרי.

יד. הראיה החדשה שהובאה בבקשה דנא היא תצהיר שעל פיו לא המבקש אלא אחיו עומרי הוא שנהג ברכב, ועל כן נטען שכתב האישום בטעות יסודו. דברים אלה עומדים בסתירה לגרסת המשיבה לפיה המבקש הוא שנהג, ובניגוד להודאת המבקש עצמו בבית

המשפט לתעבורה כאמור. גרסת המשיבה נתמכת בדו"חות המשטרה המתעדים את פעולות המעקב והמעצר. הואיל והמבקש הורשע במסגרת הסדר טיעון ולא נערך דיון הוכחות בתיק, עומד תצהירו אל מול הדו"חות המשטריים, וכפי שנראה להלן, התצהיר מעלה תהיות באשר לאמינותו, אך לרועץ למבקש גם כי הרשעתו נקבעה על יסוד הודאתו בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום; וכפי שתואר בהרחבה מעלה, בקשותיו לחזור בו מן ההודאה, אשר נדונו הן בערעור בבית המשפט המחוזי והן במסגרת בקשת רשות הערעור לבית משפט זה ונדחו, לא כללו את העיקר – הטענה כי אחיו נהג ברכב. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו בהינתן "נימוקים מיוחדים שיירשמו". בפסיקה נקבע, כי היתר מעין זה "ינתן בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו, או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 1985/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 620 (2002) מפי השופטת – כתארה אז – ד' ביניש). דברים אלה יפה כוחם מקל וחומר, כשבקשת החזרה מוצגת במלואה בשלב המשפט החוזר (מ"ח 10468/06 קבוע נ' מדינת ישראל בפסקה 4 (2007); מ"ח 8115/07 פלוני נ' מדינת ישראל בפסקה 17 (2007)). הודאת המבקש דנא נדונה, כאמור, הן בבית המשפט המחוזי והן בבית משפט זה, ושתי הערכאות קבעו כי לא נפל בה פגם, על פי החומר שהיה בפניהן. מדוע ניתן עתה משקל להודאתו הכבושה של האח, שכפי שיפורט להלן, בהסבר שניתן לכבישתה קשה על פניו לתת אמון.

טו. ובהמשך לאמור וביתר פירוט: אף לגופו של עניין דומה, כי לא הרים המבקש את הנטל הנדרש להקמת העילה. עיון בתצהיר מעלה על פניו, כי יש ממש בטענת המשיבה לפיה לא סופק הסבר המניח את הדעת לשיהוי הרב בהגשתו, ולא ברור מדוע חיכה האח עד למועד דחייתה של בקשת רשות הערעור כדי להתוודות בפניו אחיו. בזהירות ראויה ובלא רצון לפגוע אעיר, שלא מן הנמנע שאין התצהיר משקף "רצון כן ואמיתי מצד הנאשם לחזור בו מהודאת שווא שמסר, ולהוכיח את חפותו" כי אם "מהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי" (ע"פ 6349/11 שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל בפסקה 20 לפסק דינו של השופט ח' מלצר (2013)). אך גם מבלי להידרש למניע האפשרי שבבסיסו, התצהיר אינו מספק מענה לכמה פרטים מעוררי חשד שהופיעו בדו"חות המשטרה: הימצאות מפתחות הרכב בכיסו של המבקש בחיפוש שנערך על פני גופו; ואמרתו המידית ("אני לא נהגתי") לשוטרים בתגובה למעצרו, עוד בטרם הודיעו לו את העילה שבגינה נעצר. עיינתי שוב ושוב בהודעות השוטרים. אכן, על פי התמונות שצורפו לבקשה קיים דמיון לכאורה בין המבקש לאחיו, אך השוטרים מתארים מהלך שכלל הן מידע מודיעיני ומעקב בנהיגה והן מעצר. בדו"חות, כולם מזמן אמת, מופיע מראשית מעיל שחור או כהה, ובמעיל כזה נעצר המבקש. ומעל לכל אלה; עולה אותה תמיהה גדולה, שהתצהיר אינו מציג לה פתרון, הכיצד מי שאחיו, עצמו ובשרו, בסכנת מאסר, והם עובדים בצוותא, לא ישוחח עמו על ה"אמת" שהוא טוען לה במשך שבעה חודשים. זאת, בעוד עוברים על אחיו גלגול אחר גלגול בפני בית משפט בענין המעצר, בבית המשפט לתעבורה ותוך שהאח מודה שם, ואחר כך בבית המשפט המחוזי ובבקשה בבית משפט זה, ואין הוא אומר לו "אני נהגתי"; היתכן? ההסבר שניתן באשר לבעיות המשפטיות של האח אינו משכנע ביותר. לבסוף, לא אמנע אמנם מאמור, כי לטעמי היה ראוי לשאול בחקירה את המבקש מי נהג ברכב אם לא היה זה הוא, מה גם שהזכיר שיש לו אח.

טז. אין להיעתר אף לעילה השניה, הואיל והמבקש לא הציג טעמים חדשים לקיומו פגם דיוני בהסדר הטיעון – פרט לצירוף התצהיר כחיזוק לטענת חפותו. על יסוד האמור, לא ראיתי מקום לשוב ולהוסיף על פסיקותיהם של בית המשפט המחוזי ובית משפט זה.

יז. אשר לבקשה כי לדחות את הכרעתנו בבקשת המשפט החוזר עד למתן החלטה בבית המשפט לתעבורה בעכו באשר לבקשת העיון על-ידי המבקש בחומרי החקירה מפרשת חביש, דומה כי זו מתיתרת; זאת, נוכח האמור ברע"פ 5041/16 כי אין לגזור גזירה שוה מעניין חביש – אשר נסיבותיו מובחנות מאלה של הפרשה דנא – ולהתיר חזרה מן ההודאה. כן סבורני, כי הצדק עם המשיבה בפרשנותה לדברי השופט שהם אשר צוטטו בפסקה ו' מעלה, שאין להסיק מהם הכרה מצד בית המשפט בקיומו של פגם דיוני בהליך

שהתנהל בבית המשפט לתעבורה בנידון דין.

יח. על יסוד האמור, איני נעתר איפוא לבקשה. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 30.10.16 עד השעה 9:00 בבית המעצר קישון. תנאי שחרור הקיימים בעינם עד להתיצבות.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ו (29.9.2016).

המשנה לנשיאה